

Sygn. akt XII Ga 309/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący : SSO Rafał Terlecki (spr)	
Sędziowie SO Bożena Kachnowicz – Kokot SO Ewa Górniak	
Protokolant : st. sekr. Sąd. Elżbieta Rochowicz	

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2013 r. w Gdańsku

na rozprawie /

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni

z dnia 4 marca 2013 r.

sygn. akt VI GC 1417/12

1. oddala apelację
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 zł (trzysta) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XII Ga 309/13

UZASADNIENIE

Powód, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., wniósł o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego, (...) S.A. z siedzibą w S., kwoty 4.084,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, a nadto kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł oraz zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 52,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że 2 kwietnia 2011r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki P. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność P. P. (1). Sprawca kolizji drogowej ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Dalej wskazał powód, iż uszkodzony pojazd był naprawiany w okresie od 2 kwietnia 2011 r. do 23 kwietnia 2011r.

Na czas naprawy pojazdu uszkodzonym wynajął od powoda samochód zastępczy marki S. (...) nr rej. (...) w okresie od 2 kwietnia 2011r. do 23 kwietnia 2011 r.

W dniu 2 kwietnia 2011 r. uszkodzony zawarł z powódką, umowę cesji wierzytelności wynikającej z prawa do dochodzenia zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 2 kwietnia 2011r.

Samochód zastępczy służył uszkodzonymemu do dojazdów do pracy.

Powód wystawił uszkodzonej fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.084,76 zł brutto, to z tytułu czynszu najmu w okresie od dnia 2 kwietnia 2011 r. do dnia 23 kwietnia 2011.

Powód wezwał pozwaną do zapłaty spornej kwoty w piśmie z 16 czerwca 2011r., a następnie pismem z 19 sierpnia 2011 r. Pozwana nie udzieliła odpowiedzi na wezwania.

Dnia 22 marca 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał pod sygn. akt VI Nc-c 9574/12 postanowienie o braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz przekazaniu rozpoznania sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność pozwanej, dopuszczenie dowodów w postaci kosztorysu naprawy i protokołu szkody na ustalenie niezbędnego i usprawiedliwionego czasu naprawy pojazdu uszkodzowanego, przesłuchanie uszkodzowanego, dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego i szkód komunikacyjnych.

Podniosła pozwana, iż zgodnie z procesowymi zasadami rozkładu ciężaru dowodzenia – to powód wykazać winien zasadność swoich roszczeń co do czasu oraz wysokości. Powód nie zaoferował natomiast w pozwie dowodu na wykazanie uzasadnienia najmu pojazdu zastępczego, uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego oraz uzasadnionej stawki za dobę najmu.

Pozwany ocenił jako gołosłowne wskazane przez powoda wykorzystanie samochodu zastępczego przez uszkodzowanego przez okres 21 dni i to przed czasem podjęcia naprawy uszkodzonego samochodu. Jak wskazała pozwana trudno uznać za zasadne korzystanie z pojazdu zastępczego w dni wolne od pracy. Strona pozwana nie zgadza się co do sposobu wyliczenia odsetek ustawowych dotyczących należności głównej odszkodowania, tj. od dnia 30 czerwca 2011r. Nadto zdaniem strony pozwanej powódka nie uzasadniła w jakim zakresie i w jaki sposób przyczyniła się do wyjaśnienia sprawy.

Wyrokiem z dnia 4 marca 2013 roku wydanym w sprawie VI GC 1417/12 Sąd Rejonowy w Gdyni zasądził od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 617 zł z tytułu zwrotu poniesionych kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

W dniu 2 kwietnia 2011 r. pojazd marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność P. P. (2) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej, za którą odpowiedzialność ponosił właściciel pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej w S..

W dniu 2 kwietnia 2011 r. poszkodowany przekazał wymieniony samochód do naprawy. Tego samego dnia żona poszkodowanego E. P. (1) wynajęła od powoda samochód zastępczy marki S. na okres od dnia 2 kwietnia 2011 r. do dnia 23 kwietnia 2011 r. za cenę 158,14 zł netto za dobę. Jednocześnie żona poszkodowanego E. P. (1) oświadczyła, że auto zastępcze jest jej niezbędne do dojazdu do pracy około 50 km przy braku dogodnej komunikacji zastępczej. Wymieniony najem pojazdu zastępczego zakończył się kilka dni przed zakończeniem naprawy uszkodzonego samochodu poszkodowanego.

W dniu 2 kwietnia 2011 r. poszkodowany reprezentowany przez żonę E. P. (1) zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności z polisy oc sprawcy tytułem pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W dniu 15 czerwca 2011 r. powód wystawił dla poszkodowanego fakturę VAT za wynajmem pojazdu zastępczego przez okres 21 dni na kwotę 4.084,76 zł brutto. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty odszkodowania dochodzonej pozewem, jednak bezskutecznie.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego w zakresie, w którym kwestionował on zasadność dochodzonego roszczenia Sąd Rejonowy odniósł się do istoty umowy ubezpieczenia OC i dokonał oceny, czy w realiach niniejszej sprawy wynajęcie pojazdu zastępczego było naturalną konsekwencją uszkodzenia pojazdu marki P. (...), należącego do poszkodowanego.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Zawsze jednak ta odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela determinowana jest adekwatnym związkiem przyczynowo - skutkowym uregulowanym w art. 361 § 1 k.c.

Zgodnie z powyższym przepisem zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W świetle natomiast § 2 przedmiotowego unormowania — w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W związku z powyższym, sprawca szkody, a tym samym ubezpieczyciel w zakresie odpowiedzialności cywilnej nie odpowiadają za wszelkie straty doznane przez poszkodowanego, ale jedynie za takie straty, które wynikają z sytuacji typowych, normalnych. Odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela obejmuje więc wszelkie te straty, które pozostają w adekwatnym (normalnym, typowym) związku przyczynowym, z zdarzeniem, z którego wynikła szkoda.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy wskazał, że najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego nie może być postrzegany jako konieczność stanowiąca normalną konsekwencję niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu.

W przekonaniu Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie ubezpieczyciel słusznie odmówił wypłaty kwoty dochodzonej pozewem z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 2 kwietnia 2011 r. z uwagi na fakt, że nie wykazano konieczności ich poniesienia. Zwrócić przede wszystkim należy uwagę na to, że z treści umowy najmu pojazdu zastępczego zawartej przez żonę poszkodowanego E. P. (1) nie wynika w sposób jednoznaczny, aby zawarła ona tę umowę w imieniu swojego męża. Wątpliwości w tym zakresie pogłębia treść złożonego przez E. P. (1) w dniu 2 kwietnia 2011 r. oświadczenia, w którym wskazuje, że samochód zastępczy jest niezbędny nie poszkodowanemu, lecz jej, a mianowicie do dojazdu do pracy przy braku dogodnej komunikacji zastępczej. Już więc sama treść umowy najmu oraz treść oświadczenia E. P. (1) z dnia 2 kwietnia 2011 r. wskazują na to, że najem pojazdu zastępczego nie był potrzebny poszkodowanemu. Na fakt, że najem

samochodu zastępczego nie był poszkodowanemu niezbędny w okresie naprawy uszkodzonego samochodu świadczy też fakt, że samochód zastępczy oddany został powodowi .kilka dni przed zakończeniem tej naprawy.

Sąd pierwszej instancji podziela stanowisko, że odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego mogą domagać się osoby, dla których pojazd stanowi narzędzie pracy. Kontrowersje pojawiają się natomiast w sytuacji, gdy poszkodowany posiadacz pojazdu, występuje z powyższymi roszczeniami w celu zaspokojenia swoich osobistych potrzeb takich jak: brak wygody i komfortu w życiu codziennym, utrudniony dojazd do miejsca pracy. Zdaniem Sądu pierwszej instancji powód nie wykazał zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c, aby poszkodowany prowadził działalność gospodarczą

a samochód był jego narzędziem pracy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, o którym była wyżej mowa, nie uzasadnił przyjęcia, że wynajęcie przez samochodu zastępczego było poszkodowanemu niezbędne i stanowiło normalną konsekwencję niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu

w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu. Jak zostało już zasygnalizowane za przekonujące i miarodajne w tym zakresie nie mogło zostać uznane przez Sąd Rejonowy oświadczenie żony poszkodowanego z dnia 2 kwietnia 2011 r. Poza faktem, że oświadczenie to złożyła żona poszkodowanego, a nie sam poszkodowany, cechuje się on także ogólnikowością brakiem precyzji

i jednoznaczności, a ponadto nie znalazło ono potwierdzenia w innych przeprowadzonych w sprawie dowodach. Zgodnie z przepisami art. 245 k.p.c. wymieniony dokument może stanowić dowód jedynie tego, że żona poszkodowanego, która go podpisała rzeczywiście oświadczyła w nim, że auto zastępcze jest jej niezbędne do dojazdu do pracy przy braku dogodnej komunikacji zastępczej. Materiał dowodowy w ocenie Sądu Rejonowego nie potwierdził tego, że oświadczenie żony poszkodowanego odzwierciedla rzeczywisty stan rzeczy. Powód nie wykazał, do czego był zobowiązany regułą określoną w art. 6 k.c, ani tego, że poszkodowany, czy jego żona rzeczywiście w okresie najmu pojazdu zastępczego pracowali, ani tego, gdzie w tym okresie pracowali, ani tego, że musieli dojeżdżać do pracy 50 km, ani też w końcu tego, że nie istniała dla nich dogodna komunikacja zastępcza.

W niniejszej sprawie powód nie wykazał więc zgodnie z wymogami art.

6 k.c, potrzeby uzasadniającej konieczność najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. W świetle powyższego Sąd Rejonowy uznał, że powód wbrew ogólnej regule dowodowej wyrażonej w art. 6 k.c. nie wykazał, że pojazd zastępczy był poszkodowanemu niezbędny do zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życia codziennego w stopniu tak odczuwalnym, że jego brak należałoby ocenić jako uszczerbek doznany w majątku poszkodowanego. Tym samym uznać należy, że poszkodowany nie poniósł de facto szkody majątkowej, wynikającej z faktu zaistnienia kolizji drogowej należącej do niego pojazdu.

Wobec dokonania powyższej oceny bezprzedmiotowe stały się rozważania Sądu Rejonowego w zakresie pozostałych zarzutów pozwanego,

w tym w zakresie zawyżenia stawek najmu pojazdu zastępczego, czy w zakresie długości okresu najmu pojazdu zastępczego.

W świetle powyższego w punkcie I wyroku Sąd orzekł na mocy art. 822 k.c. a contrario.

W punkcie II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c, zasądzając od powódki jako strony przegrywającej niniejszą sprawę na rzecz pozwanego — jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 617 zł.

Apelacje od powyższego wyroku złożyła powódka.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok w całości. Sądowi pierwszej instancji zarzuciła:

1) ***naruszenie przepisów prawa materialnego:***

- **art. 361 § 1 KC** - poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, iż konieczność najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego nie stanowi szkody powstałej w wyniku normalnego następstwa pozbawienia możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu w okresie jego naprawy, a tym samym iż nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, tj. kolizją drogową, na skutek, którego wynikła szkoda, a także poprzez uznanie, iż poszkodowany nie poniósł szkody majątkowej wynikającej z faktu zaistnienia kolizji drogowej i utraty możliwości korzystania z pojazdu w okresie jego naprawy, podczas gdy (uchwała 7 sędziów SN, sygn. akt III CZP 5/11) już sama utrata możliwości korzystania z rzeczy, w szczególności użytkowanej do celów prywatnych, stanowi szczególny rodzaj szkody majątkowej;

- **art. 34¹ KRO w zw. z art. 30 § 1 KRO** - poprzez jego niezastosowanie, skutkujące odmową przyznania E. P. (2) uprawnienia do wynajęcia pojazdu zastępczego na okres naprawy uszkodzonego pojazdu stanowiącego składnik majątku wspólnego,

2) **naruszenie przepisów prawa procesowego:**

- **art. 232 KPC w zw. z art. 6 KC** - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż powód jest obowiązany przedstawić dowód na okoliczność tego, iż wynajęcie przez poszkodowanego pojazdu zastępczego było konieczne,

- **art. 233 § 1 KPC** - poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów polegające na nierozważeniu w pełni zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności nieuwzględnieniu znajdującego się w aktach sprawy dokumentu zatytułowanego „Oświadczenie właściciela pojazdu” z dn.

2 kwietnia 2011 r., stanowiącego upoważnienie udzielone przez P. P. (3) do zawarcia umowy najmu oraz umowy cesji, a także braku przyznania mocy dowodowej dokumentowi prywatnemu - oświadczeniu poszkodowanej z dn. 2 kwietnia 2011 r. (k. 20) i uznaniu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza tego, iż ww. oświadczenie odzwierciedla rzeczywisty stan rzeczy.

Podnosząc powyższe zarzuty powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Sądowi I instancji (**z uwagi na nierozpoznanie przez tenże Sad istoty sprawy**), pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, **ewentualnie o** zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości wraz z zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I i II instancję według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd pierwszej instancji właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe oraz trafnie ocenił zebrany

w jego toku materiał procesowy. Poczynione w tych okolicznościach ustalenia faktyczne są prawidłowe, a Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne i czyni podstawą swojego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy uznał, iż sporządzone w przedmiotowej sprawie uzasadnienie wyroku nie zawiera błędów merytorycznych ani logicznych. Nie można też określić dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów jako dowolną i wybiórczą. Ustalony w przedmiotowej sprawie przez Sąd pierwszej instancji stan faktyczny jest

w ocenie Sądu Okręgowego - wynikiem poczynionych przez Sąd wszechstronnych rozważań zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego żaden z przywołanych argumentów powoda nie mógł być wystarczający dla uznania apelacyjnego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. za skuteczny.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego nie może być postrzegany jako konieczność stanowiąca każdorazowo normalną konsekwencję niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu w okresie jego naprawy. Poszkodowany nie wykazał niezbędności najmu samochodu zastępczego w czasie naprawy uszkodzonego samochodu zatem nie wykazał, że poniósł szkodę majątkową.

Jak podkreśla się w orzecznictwie - utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c., powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, to

w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków. Słuszne jest też spostrzeżenie apelującego, że samochód jest środkiem powszechnej komunikacji, jest dobrem popularnym, nie uznawanym za wyraz luksusu. Zauważyć jednak należy, iż poszkodowany

w oświadczeniu nie wskazał przyczyn, dla których potrzebował samochodu w związku z tym nie można było jednoznacznie stwierdzić, iż najem pojazdu zastępczego był konieczny. Jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji na fakt, że najem pojazdu zastępczego nie był poszkodowanemu niezbędny w czasie naprawy uszkodzonego samochodu świadczy fakt, że samochód zastępczy oddany został powodowi kilka dni przed zakończeniem naprawy. Poszkodowany nie wykazał, że prowadzi działalność gospodarczą, a samochód był jego narzędziem pracy.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, że nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 6 k.c.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż powód – a na nim spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu – nie wykazał, aby zasadnym był najem pojazdu zastępczego w przedmiotowej sprawie, a zgodnie z wyrażoną w art. 6 k.c. zasadą, inicjatywa dowodowa leżała po stronie powoda, który winien był udowodnić przyjęte przez niego założenia. Stosownie do treści art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia szkody spoczywa na powodzie, albowiem to on wywodzi określone skutki prawne tj. prawo do żądania określonej wysokości odszkodowania, które nabył w drodze umowy cesji. Do osoby występującej z powództwem należy zatem udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, a do przeciwnika należy zaś wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (vide: orz. SN

z dnia 20 kwietnia 1982r. w sprawie I CR 79/82).

Nadto wskazać należy, że w procesie cywilnym najważniejsze jest to, że ma on charakter kontradyktoryjny. Oznacza to, że strony obciąża nakaz twierdzenia i dowodzenia wszystkich okoliczności i faktów, które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Zagadnienie na kim – w razie sporu pomiędzy stronami stosunku cywilnoprawnego, w danych konkretnych okolicznościach faktycznych – spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jest przy tym zaliczane do problematyki prawa materialnego. Ogólną regułą stwarza tu art. 6 k.c., jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, procesowym odpowiednikiem tego przepisu jest art. 232 k.p.c. Art. 6 k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a więc faktów prawotwórczych, czyli wykazujących istnienie prawa. W myśl ogólnych zasad to na powodzie więc spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. orzeczenie SN

z dnia 3 października 1969 r. w sprawie o sygn. akt II PR 313/69, OSNCP 1970/9/147), na stronie pozwanej zaś obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających wniosek o oddalenie powództwa (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 1982 r. w sprawie o sygn. akt I CR 79/82, LEX nr 8416). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.),

a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 roku w sprawie o sygn. akt I Aca 1457/03 OSA 2005/3/12/52).

Skoro więc powód nie udowodnił powyższych okoliczności, to należało odmówić zasadności twierdzeniu powoda, że najem pojazdu zastępczego w okresie naprawy mieści się w ramach szkody majątkowej powstałej w związku z zaistniałą kolizją drogową.

Niesłuszny jest również podniesiony w apelacji powoda zarzut niezastosowania przez Sąd Rejonowy art. 34¹ k.r.o. w zw. z art. 30 § 1 k.r.o. Zastosowanie wskazanych artykułów i przyznanie żonie poszkodowanego uprawnienia do wynajęcia pojazdu zastępczego na okres naprawy uszkodzonego pojazdu stanowiącego składnik małżeńskiego majątku wspólnego nie miałyby znaczenia w przedmiotowej sprawie bowiem powód w procesie nie wykazał, do czego był zobowiązany zgodnie z art. 6 k.c., że poszkodowany czy jego żona rzeczywiście w okresie najmu pojazdu zastępczego pracowali, jak również tego, gdzie w tym okresie pracowali, ani tego, że musieli dojeżdżać do pracy 50 km, a nadto tego, że nie istniała dla nich dogodna komunikacja zastępcza.

Mając na względzie powyższe, uznając że nie doszło przez Sąd Rejonowy do naruszenia prawa materialnego i procesowego, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 § 1 k.p.c., oddalił apelację.

Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 99 k.p.c. o kosztach zastępstwa procesowego w ten sposób, że zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 zł.